

**UCHWAŁA NR XL/ /2022  
RADY GMINY DĄBROWICE**

z dnia 28 marca 2022 r.

**w sprawie wystąpienia z wnioskiem o nadanie statusu miasta miejscowości Dąbrowice**

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2) i ust. 2 oraz art. 4b ust. 1 pkt 1) i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.) oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 2001 r. w sprawie trybu postępowania przy składaniu wniosków dotyczących tworzenia, łączenia, dzielenia, znoszenia i ustalania granic gmin, nadawania gminie lub miejscowości statusu miasta, ustalania i zmiany nazw gmin i siedzib ich władz oraz dokumentów wymaganych w tych sprawach (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 310), po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, Rada Gminy Dąbrowice uchwala się, co następuje:

§ 1. Po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami Gminy Dąbrowice, pozytywnie opiniuje się starania zmierzające do nadania statusu miasta miejscowości Dąbrowice.

§ 2. Postanawia się wystąpić do ministra właściwego do spraw administracji publicznej za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego z wnioskiem o nadanie statusu miasta miejscowości Dąbrowice.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Dąbrowice.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

## Uzasadnienie

W 2020 roku minęło 150 lat od odebrania Dąbrowicom praw miejskich, które miejscowość przez dominujący okres swojej historii posiadała. Prawa miejskie Dąbrowice utraciły wskutek czynu niepodległościowego w okresie zaborów.

Dąbrowice uzyskały lokację miejską przed 1455 rokiem, jako miasto królewskie w starostwie przedeckim w powiecie łęczyckim województwa łęczyckiego. Według legend historia Dąbrowic sięga nawet czasów Mieszka I, a istniejący do 1835 roku drewniany kościół miał być ufundowany przez jego żonę – Księżną Dąbrówkę.

Pierwsze źródłowe wzmianki pisane, potwierdzające istnienie Dąbrowic pochodzą jednak z XV wieku. Potwierdzają one istnienie miasta przed 1455 r., natomiast sama osada powstała prawdopodobnie w XIII w. Do powstania osady, a następnie miasta przyczyniło się zapewne istnienie traktu Łęczyca- Kujawy – Pomorze Gdańskie, biegnącego od Łęczycy przez Topolę Królewską Chrzastówek – Ostrowy – Dąbrowice – Chodecz.

Dąbrowice miały swoje wzloty i upadki. Pod koniec XV wieku pożar prawie zupełnie zniszczył miasteczko i zahamował na pewien czas ich rozwój, jednak Zygmunt I Stary w 1507 r. odnowił przywileje miejskie, nadane miastu przez poprzednich władców Polski. Nadał też kolejny przywilej na odbywanie targów we wtorki i trzech jarmarków w roku. Przywileje te potwierdzone przez następnych monarchów przyczyniły się do odbudowy miasta i jego dalszego rozwoju.

W XVI wieku obszar Dąbrowic obejmował 47 łanów mieszczańskich, 4 łany wójtowskie i tyleż plebańskich. W 1564 roku miasto posiadało 58 domów objętych podatkiem, a na początku XVII wieku liczyło już 200 domów. Przeżywało wówczas swój „złoty wiek”. Znajdowały się tutaj ratusz, kościół parafialny, szkoła przykościelna i szpital, przy którym w 1611 roku wzniesiono kościół p.w. Św. Ducha.

Ponownie rozwój miasta Dąbrowice został gwałtownie przerwany w czasie wojen szwedzkich toczonych w połowie XVII w. W okresie „potopu szwedzkiego” miasto zostało niemal doszczętnie zniszczone, a znaczna część ludności wymarła wskutek zarazy. Lustracja przeprowadzona w 1661 r. wykazała istnienie zaledwie 10 z 200 domów. Następna wojna ze Szwedami tzw. północna (1700-1721) przyniosła kolejne zniszczenia.

Dla podniesienia Dąbrowic z upadku król August III Sas w 1753 roku potwierdził posiadane przez miasto przywileje. W następnych latach sukcesywnie następował rozwój Dąbrowic, w 1827 r. ilość domów ponownie wzrosła do 201, a liczba mieszkańców Dąbrowic wynosiła 1460 osób. W mieście intensywnie rozwijało się rzemiosło. Wzniesiono wówczas